

[MNOGOMOWNY ai

N pl m pers mnogom(o)wni.

Sł stp, Cn brak, Linde bez cytatu.

Wielomówny, mówiący wiele zbędnych słów (z czes. mnohomluvný): A modląc się nie mówcie wiele (*gl.* błasławcie) iako pogáni. Abowiemci oni mniemaią żeby z (*gl.* w abo przes) wielomowności fwoiei wysłuchani być mieli [*zmiana J. Sandeckiego-Maleckiego:*] Ale modłącz fie nie bywáycie mnogomowni [*ne inania loquamini (marg) nolite multum loqui (-) PolAnt;* nie bądźcie wielomowni (*marg*) nie świegoccie ábo, nie bądźcie proznomowni G. (-) *WujNT*] yako pogani. Bo fie oni domnimayą, że prze swe mnogomowienie {wielomowienie} [*in multiloquio suo PolAnt;* w wielomowności fwey *WujNT*] wysłuchani bywayą *MurzEwMat Matth 6/7.*

Synonimy: proznomowny, wielomowiący, wielomowny.

MK